(Α΄ μέρος: Η αποστασία και τα αποτελέσματά της.)

Σε όλα τα αποφθέγματα της ανθρώ πινης σοφίας, τρυφερότητας, ευσπλαχνίας και αγάπης μόνο η σοφία του Θεού θα μπορούσε να φιλοτεχνήσει αυτή την παραβολή. Αλήθεια πόσοι αμαρτωλοί και απελπισμένοι από εμάς δεν βρήκαν σ' αυτή την παραβολή, την ψυχική ειρήνη και ελπίδα, το θείο έλεος, το έναυσμα για μετάνοια και επιστροφή, με τελικό αποτέλεσμα την σωτήρια.

Η παραβολή αρχίζει : 'Άνθρωπος τις είχε δυο υιούς'.

Ποιος ήταν ο άνθρωπος αυτός ; Μπορούμε να πούμε παραβολικά, ότι είναι ο Πατέρας Θεός, που μας δημιούργησε. Αλλά παρ' όλο που η αγάπη του Θεού, για όλους τους ανθρώ πους, σαν πλάσματά Του, είναι η ίδια και θέλει όλους να μας σώ σει, υπάρχουν αυτοί που πιστεύουν και δέχονται τον Υιό Του Ιησού Χριστό και τη θυσία Του, με αποτέλεσμα ο Πατέρας Θεός να τους 'γεννάει άνωθεν' και να τους κάνει παιδιά Του και οι άλλοι που Τον αρνούνται με αποτέλεσμα να βρίσκονται μακριά Του. Αναφέρουμε σχετικά εδάφια:

'Διότι τούτο είναι καλόν και ευπρόσδεκτον ενώ πιον του σωτήρος ημώ ν Θεού, όστις θέλει να σωθώ σι πάντες οι άνθρωποι και να έλθωσιν εις επίγνωσιν της αληθείας' (Α΄Τιμόθεον,β΄:3,4).

'Εις τα ίδια ήλθε, και οι ίδιοι δεν εδέχθησαν αυτόν. Όσοι δε εδέχθησαν αυτόν, εις αυτούς έδωκεν εξουσίαν να γείνωσι τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομα αυτού· οίτινες ουχί εξ αιμάτων ουδέ εκ θελήματος σαρκός ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν' (Ιωάννης, α΄:11-13).

Από τη στιγμή της αναγέννησης αρχίζει ο καλός αγώ νας των παιδιώ ν του Θεού, να μορφωθεί ο χαρακτήρας του Ιησού Χριστού στον νέο εσωτερικό τους άνθρωπο μένοντας στο 'σπίτι-εκκλησία' και ζώ ντας με τις οδηγίες και παροχές του Πατέρα, σύμφωνα με το γραμμένο: 'Καθώ ς η θεία δύναμις αυτού εχάρισεν εις ημάς πάντα τα προς ζωήν και ευσέβειαν διά της επιγνώ σεως του καλέσαντος ημάς διά της δόξης αυτού και αρετής, διά των οποίων εδωρήθησαν εις ημάς αι μέγισται και τίμιαι επαγγελίαι, ίνα διά τούτων γείνητε κοινωνοί θείας φύσεως, αποφυγόντες την εν τω κόσμω υπάρχουσαν διά της επιθυμίας διαφθοράν' (Β΄ Πέτρου,α΄:3,4).

Όμως παρ' όλο που όλοι όσοι έχουμε αναγεννηθεί, σαν παιδιά του Θεού, αρχίσαμε να γινόμαστε κοινωνοί της ιδίας Θεϊκής φύσεως, όπως συμβαίνει με τα φυσικά αδέλφια, σαν χαρακτήρες διαφέρουμε. Στη σχετική παραβολή βλέπουμε ότι ο μεγαλύτερος γιος είναι σοβαρός, φρόνιμος και υπάκουος, ενώ ο νεότερος είναι άστατος, ζωηρός,

ανυπόμονος και ανυπάκουος. Βιάζεται να ικανοποιήσει επιθυμίες που δεν συμφωνούν με τις σοφές συμβουλές του Πατέρα.

'Και είπεν ο νεότερος αυτώ ν προς τον Πατέρα. Πάτερ μου δος μοι το ανήκον μέρος της περιουσίας.'

Παρουσιάζεται θρασύς, υπερήφανος και απαιτητικός. Δεν είπε ούτε καν, 'σε παρακαλώ Πατερά δώ σε μου ότι εσύ νομίζεις'. Και γεννιούνται τα εύλογα ερωτήματα:

'Ποιο είναι το ανήκον σε σένα μέρος της περιουσίας, αφού τα πάντα ανήκουν στον ζωντανό Πατέρα ;

'Χωρίς να ιδρώ σεις και να δουλέψεις όσο πρέπει για να αποκτήσεις περιουσία, πώ ς απαιτείς ;

'Μήπως ο Πατέρας σου είχε στερήσει ποτέ τίποτα;

'Μήπως υπήρξε σκληρός βάναυσος τυραννικός ;

Αυτό που φαίνεται καθαρά με βάση την συμπεριφορά, είναι ότι ο Πατέρας είναι γεμάτος αγάπη και φιλόστοργος . Ο νεότερος όμως γιος, δεν ανέχεται κανένα είδος περιορισμού, θέλει να είναι ανεξάρτητος, χωρίς τα χαλινάρια και την πατρική επίβλεψη. Αυτή η συμπεριφορά όμως θυμίζει την πανομοιότυπή διαγωγή την δική μας, όταν ήμασταν δούλοι στην αμαρτία.

Πολλοί από εμάς, σε μια περίοδο της ζωής μας, είχαμε απομακρυνθεί από τον Ουράνιο Πατέρα και ενώ ζούσαμε και ζούμε με όλα τα δώ ρα και τα χαρίσματα Του, δεν Τον ευχαριστούσαμε, αλλά θεωρούσαμε κατά κάποιο τρόπο ότι αυτά μας τα οφείλει. Τα πάντα, ο αέρας, το νερό, ο ήλιος και οι τροφές που μας κρατούν στη ζωή , αλλά ακόμη και η υγειά, η οξύνοια, τα χρήματα και η ομορφιά όλα είναι δώ ρα Του. Μέγα και θεμελιώ δες σφάλμα, να θεωρούμε ότι κάτι είναι δικό μας, τίποτα δεν μας ανήκει, 'Του Κυρίου είναι η γη και το πλήρωμα αυτής· η οικουμένη και οι κατοικούντες εν αυτή.' (Ψαλμό ς, κδ΄:1) και

'τι έχεις, το οποίον δεν έλαβες, εάν δε και έλαβες, τι καυχάσαι ως μη λαβώ ν;'

(Α΄ Κορινθίους,δ΄:7).

Με την συμπεριφορά αυτή δείχνουμε την αγνωμοσύνη και την αχαριστία μας και όχι μόνον αυτό αλλά επικρίνουμε και τα έργα Του. Τον οίκο του Πατερά [εκκλησία] τον θεωρούμε δυσβάστακτο ζυγό και το σημαντικότερο απομακρυνόμαστε από το ευαγγέλιο του Χριστού, χωρίς το οποίο είμαστε έρμαιο στα χεριά του διαβόλου. Ο νεότερος υιός ζητά το μερίδιο των αγαθώ ν του παρόντος κόσμου, περισσότερο, παρά την μερίδα των ουράνιων αγαθώ ν [Θέλω να ζήσω την ζωή μου να

διασκεδάσω, να γλεντήσω τώ ρα και όχι όταν γεράσω].

Η ΕΛΛΕΙΨΗ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ ΣΤΗΝ ΚΡΙΣΗ, ΣΤΗΝ ΣΟΦΙΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΑΓΑΘΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ Η ΠΛΗΡΗΣ ΠΕΠΟΙΘΗΣΗ ΣΤΗΝ ΔΙΚΗ ΜΑΣ ΙΚΑΝΟΤΗΤΑ, ΔΗΛΑΔΗ Η ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑ ΚΑΙ Ο ΕΓΩΙΣΜΟΣ ΜΑΣ, ΕΙΝΑΙ Η ΚΥΡΙΟΤΕΡΗ ΑΙΤΙΑ ΤΗΣ ΑΠΩΛΕΙΑΣ ΜΑΣ.

'Και διαμοίρασεν εις αυτούς τα υπαρχοντα αυτου' [Η καλωσυνη του Πατερα].

Ικανοποίησε την αυθάδη απαίτηση του υιού, δείχνοντας έτσι ότι ούτε τυραννικός ήταν ο αγαθός πατέρας, ούτε σκληρός ούτε βίαιος, αποδεικνύοντας ότι δεν επιθυμούσε να τον κρατήσει με την βία.

ΔΕΝ ΒΙΑΖΕΙ Ο ΘΕΟΣ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΣΥΝΕΠΕΙΑ ΔΕΝ ΜΑΣ ΚΡΑΤΑ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΘΕΛΗΣΗ ΜΑΣ ΥΠΟΤΕΤΑΓΜΕΝΟΥΣ ΣΤΟΝ ΝΟΜΟ ΤΟΥ .

Πολλές φορές ρωτούν οι άνθρωποι, 'αφού ο Θεός είναι παντογνώ στης και ήξερε από πριν για την αποστασία του Αδάμ γιατί τον δημιούργησε;' Μία απάντηση σ' αυτό το ερώ τημα είναι ότι δημιουργώ ντας τον άνθρωπο κάτ' εικόνα και καθ' ομοίωση Του, άφησε ελεύθερη την βούλησή του και μες τους πνευματικούς νομούς που θέσπισε, κάνεις ούτε ο Ίδιος , αν και μπορούσε, ούτε ο διάβολος μπορούν να επέμβουν και να την παραβιάσουν.

Έτσι το έργο της σωτήριας του ανθρώ που ήταν στο σχέδιο του Πατέρα Θεού προ καταβολής του κόσμου, με μοναδικό σωτήρα τον Ιησού Χριστού που υποτάχθηκε στο θέλημα του Πατερά και σαν ο μονός αναμάρτητος, έγινε ο ίδιος αμαρτία, για να σηκώ σει τις δικές μας αμαρτίες, επάνω στον σταυρό του Γολγοθά, εκπληρώ νοντας την δικαιοσύνη του Θεού. Γι' αυτό ο Αγαθός Πατέρας 'ανατέλλει τον ήλιον αυτού επί πονηρούς και αγαθούς και βρέχει επί δικαίους και αδίκους' (Ματθαίος, ε' :45) και περιμένει να εννοήσουμε από τα παθήματά μας, τα αποτελέσματα της μωρίας και υπερηφάνειάς μας και να επιστρέψουμε κοντά Του.

' Και μετ ολίγας ημέρας συνάξας πάντα , ο νεώ τερος υιός , απεδήμησε εις χώ ραν μακράν.'

Ήθελε να φύγει όσο πιο μακριά μπορούσε από το βλέμμα του πατερά, να απολαύσει όπως νόμιζε τις χάρες της ζωής, ανεξάρτητος πλέον. Η μακρινή χωρά είναι ο κόσμος ή μάλλον όπως εννοεί ο Κύριος, η αμαρτία που επικρατεί στον κόσμο.

Ταλαίπωρε άνθρωπε, διέκοψες την σχέση σου με τον Πατερά Θεό, που είναι η πηγή της ζωής, για να καταφύγεις στην χωρά του θανάτου. Η

αλήθεια είναι ότι όταν ο άνθρωπος αποκτήσει δόξα χρήμα και τα αγαθά που επιθυμεί, σχεδόν κατά κανόνα απαρνείται το θέλημα του Θεού, όπως ο πλούσιος νεανίσκος (Ματθαίος, ι΄: 19, Λουκάς, ιη΄:18, Ιακώ βου, α΄:10-11) .

'Και εκεί διεσκόρπησε την περιουσίαν αυτού ζων ασώ τως.'

Η αμαρτία είναι κατάσταση δαπανηρή, οι απολαύσεις και οι ηδονές της αμαρτίας, θέλουν χρήμα. Η λέξη 'άσωτος' είναι σύνθετη από το στερητικό 'α' και το ρήμα 'σώ ζω', συνεπώ ς η φράση 'ζων ασώ τως'. σημαίνει 'ζωή χωρίς να υπάρχει ελπίδα σωτήριας'. Ο νεώ τερος υιός είναι και σήμερα ο αντιπροσωπευτικός τύπος των ομοιώ ν της εποχής μας νέων, με την διψά των μεγαλείων, την ορμή της ηλικίας, μακριά από το χαλινάρι του Πατέρα, που παραδίνονται στην ακολασία. Από τότε μέχρι και σήμερα, δυστυχώ ς η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται και μάλιστα σε μεγαλύτερο βαθμό, αρκεί και μόνο να ακούει κάνεις τις ειδήσεις καθημεριν ά, για να διαπιστώ σει το μέγεθος του εκφυλισμού και της ανομίας.

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι πάνω από τα μισά ζευγάρια σήμερα χωρίζουν και ξαναπαντρεύονται όσες φορές επιθυμούν,(με την ανοχή της επικρατούσας αλλά και άλλων εκκλησιώ ν) και υπάρχει η τάση να καταργηθεί ο θεσμός του γάμου και να αντικατασταθεί με πρωτόκολλα συμβίωσης. Από την άλλη μεριά οι ομοφυλόφιλοι δίνουν αγώ να για να τους επιτραπεί ο γάμος μεταξύ τους και η υιοθεσία παιδιώ ν.

Η διασπορά της περιουσίας ('ουσίας' στο αρχαίο κείμενο), δεν αναφέρεται μόνον στο χρήμα και στις υλικές δαπάνες που είναι κύριο χαρακτηριστικό αποκλειστικά της μειονότητας των πλουσίων, αλλά επίσης και στα χαρίσματα-τάλαντα όπως η ευφυ α, τέχνη, επάγγελμα, επιστήμη, ομορφιά κλπ., που σε κάποιο βαθμό έχει η πλειονότητα των ανθρώ πων που ανήκουν στη μεσαία τάξη ή είναι φτωχοί, που όμως και αυτοί ζουν στην ασωτία. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο, ότι οι περισσότερες ικανότητες ξοδεύονται για την καταστροφή, όπως για την παραγωγή όπλων μαζικής καταστροφής, αιματοχυσίας και αλληλοσπαραγμού. Ποταμοί αίματος χύθηκαν σε πολέμους στο παρελθόν και συνεχίζουν να χύνονται και σήμερα όπως στον εν εξελίξει πόλεμο στην Ουκρανία. Πόσες χήρες, ορφανά και πόση δυστυχία και καταστροφές είναι οι συνέπειες αυτώ ν των πολέμων σε ένα κόσμο που σήμερα μετρά περίπου 80 χρονιά από τον όλεθρο του δευτέρου παγκοσμίου πολέμου. Και δυστυχώ ς τα χαρίσματα της ευφυ ας θα καταλήξουν στον όλεθρό και στην

επαπειλουμένη ολική καταστροφή της ανθρωπότητας .

Άλλο σημείο των καιρώ ν, πολύ επίπονο, είναι η ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ. Πιστοί που έλαβαν την αναγέννηση, την δωρεά του Αγίου Πνεύματος και χαρίσματα, από τον Αγαθό Πατέρα Θεό, αχάριστα αυτά τα ανεκτίμητα δώ ρα τα πέταξαν στα σκουπίδια, παραδίνοντας την αθάνατη ψυχή τους στον εχθρό, για λίγες πρόσκαιρες και απατηλές απολαύσεις του κόσμου .

Αδελφέ μου αν ευρίσκεσαι σε αυτή την οδυνηρή κατάσταση, που υπήρξα και εγώ και ευχαριστώ τον Θεό που με επανάφερε, από προσωπική εμπειρία σου λέγω, κάνε ένα και μόνο βήμα μετάνοιας και να είσαι σίγουρος ότι στο έλεος της άπειρης αγάπης και ευσπλαχνίας Του, θα διαπιστώ σεις την ζεστασιά της καλοσύνης και της συχώ ρεσης Του και θα απολαύσεις μια ανέλπιστη και απροσδόκητη ευτυχία. Η αγκαλιά Του θα είναι πάντοτε ανοικτή για σένα.

‘Αφού δε εδαπάνησε πάντα ,έγεινε πείνα μεγάλη εν τη χώ ρα εκείνη, και αυτός ήρχισε να στερήται .’

Η περιουσία στους ασώ τους εξανεμίζεται γρήγορα. Επιπλέον με την πτώ χευση, παρουσιάστηκε μεγάλη πείνα στη χώ ρα εκείνη και ο νέος που μέχρι χθες ζούσε στην χλιδή, τώ ρα άρχισε να στερείται τα πάντα. Που είναι άραγε οι τόσοι φίλοι που τον περιστοίχιζαν πρόθυμοι ; Οι αρχαίοι μας πρόγονοι έλεγαν: ‘Των ευτυχούντων πάντες φίλοι, των δυστυχούντων ουδείς.’ Από την στιγμή που κάποιος αποστραφεί την αγάπη του Θεού, είναι φυσικό να φθάσει σε απόγνωση. Τα πάθη αιχμαλωτίζουν την θέληση του, ώ στε να μη μπορεί πλέον να κυβερνήσει τον εαυτό του. Τώ ρα τον νέο τον φθείρουν ψυχικά και σωματικά, η μορφίνη, η κοκαΐνη και το οινόπνευμα στα οποία πιθανώ ς να ζήτα προσωρινή ανακούφιση. Ταλαίπωρος ο άνθρωπος κατάντησε ζωντανός-νεκρός.

‘ Τότε υπήγε και προσεκολλήθη, εις έναν των πολιτώ ν της χώ ρας εκείνης όστις απόπεμψεν αυτόν εις τους αγρούς αυτού δια να βόσκη χοίρους . Και επεθύμει να γεμίσει την κοιλίαν αυτού από των ξυλοκεράτων τα οποία έτρωγον οι χοίροι, και ουδείς έδειδεν εις αυτόν.’

Ενώ όταν ήταν κοντά στον Πατερά ζήτησε ανεξαρτησία ενώ την είχε, τώ ρα ήταν πράγματι δούλος στην πιο εξευτελιστική δουλειά. Ο Κύριος διάλεξε αυτό το επάγγελμα για να τονίσει τα αποτελέσματα της αμαρτίας. ‘Αμήν λέγω υμίν ,ότι πας ο ποιων την αμαρτία δούλος εστί της αμαρτίας’ (Ιωάννης, η΄:34). Παραδείγματα πολλά, όπως δούλος στη πορνεία, στα ναρκωτικά, στο τζόγο, στη πλεονεξία, στη φιλαργυρία κλπ. Δούλος λοιπόν του γαιοκτήμονα

πολίτη αυτής της χώ ρας, που μπορούμε να τον αντιπαραβάλλουμε με το διάβολο που είναι ο αρχώ ν του κόσμου τούτου, οδηγείται απ' αυτόν στην λάσπη της αμαρτίας με τροφή τα ξυλοκέρατα με τα οποία αντιπαραβάλλουμε την πλεονεξία, την φιλαργυρία, την ανηθικότητα και γενικά τα έργα της σάρκας (Γαλάτας, ε΄:19-21). Πού καταντά ο άνθρωπος, από εικόνα του Θεού να ομοιωθεί με τους χοίρους . 'Πλην άνθρωπος ο εν τιμή , δεν διαμένει, ομοιωθεί με τα κτήνη τα φθειρώ μενα' (Ψαλμός, μ΄:12).

Αλλά και τα ξυλοκέρατα δεν ήταν αρκετά για να καλύψουν την εξευτελιστική δουλειά του και την πεινά του. Αφήνουν κάποια γλυκύτητα στην αρχή αλλά μετά είναι ξυλώ δη και στιφά χωρίς την κατάλληλη για τον άνθρωπο θρεπτική αξία, σαν τις ηδονές του κόσμου και την μάταιη δόξα. Φθαρτά και υλικά πράγματα που όχι μόνο δεν ικανοποιούν, αλλά φθείρουν το σώ μα και οδηγούν στην απώ λεια την αθάνατη ψυχή του νέου.

Αν ρωτήσουμε τον εαυτόν μας, μιας και όλοι γνωρίσαμε, άλλος λιγότερο και άλλος περισσότερο, την εμπειρία της αμαρτίας για το ποιός ήταν ο καρπός αυτής της εμπειρίας και απαντήσουμε ειλικρινά, θα πούμε ότι αυτό που αφήνει είναι μια πικρή γεύση αηδίας και αποστροφής, έστω και αν την επόμενη ημέρα την επαναλαμβάναμε λόγω της πνευματικής αδυναμίας μας .

' Ελθώ ν δε εις εαυτόν είπε, Πόσοι μισθωτοί του Πατρός μου περισσεύουσιν άρτον, και εγώ χάνουμε υπό της πείνης; '

Η κατάσταση αυτή της αμαρτίας οδηγεί στην αφροσύνη, για αυτό ο Κύριος είπε την φράση για τον άσωτο, 'ελθώ ν εις εαυτόν'. Δεν είναι παράξενο γιατί αν έβλεπες το παιδί ενός πλούσιου και συνετού πατέρα, να φεύγει απ' αυτόν και να καταντούσε ρακένδυτο και πεινασμένο, δεν θα έλεγες ότι έχει χάσει τα μυαλά του; Βέβαια συμβαίνει και το αντίστροφο, όταν δηλαδή οι άνθρωποι του κόσμου με πρώ τους συνήθως τους οικείους, βλέπουν κάποιον να αλλάζει, να επιστρέφει στον Κύριο και να κάνει ενάρετη ζωή σύμφωνα με τον λόγο του Θεού, χωρίς τις κακές συνήθειες που είχε, λένε ότι έχασε τα μυαλά του και με επιμονή προσπαθούν να τον επαναφέρουν στην παλιά ζωή του.

Είναι πράγματι θαυμαστός ο τρόπος και η μέθοδος που πλησιάζει μέσω αυτής της παραβολής ο Κύριος Ιησούς Χριστός, κάθε ειλικρινή αμαρτωλό, που τον κάνει να πει 'ΕΓΩ ΕΙΜΑΙ Ο ΑΣΩΤΟΣ ΑΥΤΟΣ'. Μπορούμε να πούμε ότι η ΑΥΤΟΓΝΩΣΙΑ είναι το πρώ το βήμα προς τη σωτηρία και ότι η συναίσθηση του βάρους της αμαρτίας είναι το πρώ το

σημάδι της ειλικρινούς ΜΕΤΑΝΟΙΑΣ.

Στο ερώ τημα, 'Είναι δυνατόν ένας πολύ αμαρτωλός να σωφρονιστεί και να συγχωρεθεί από τον Θεό;', ο λόγος του Θεού απαντά λέγοντας , 'Παρεισήλθε δε ο νόμος διά να περισσεύση το αμάρτημα. Και όπου επερίσσευσεν η αμαρτία, υπερεπερίσσευσεν η χάρις' (Ρωμαίους, ε΄:20).

Μ

πορεί την αμαρτία να την μισεί ο Πατέρας Θεός, αλλά ποτέ δεν απομάκρυνε το βλέμμα Του από τον αμαρτωλό υιό. Το μέσον που μεταχειρίστηκε για να τον φέρει στον εαυτό του, ήταν οι θλίψεις, λόγω της στέρησης των αναγκαίων για τη ζωή αγαθώ ν. Όταν αυτές τις επιτρέπει στη ζωή μας ο Ουράνιος Πατέρας, έχουν παιδαγωγικό χαρακτήρα και μαλακώ νουν την καρδιά μας, φανερώ νοντας την ματαιότητα του κόσμου και την απάτη της αμαρτίας .

Είναι γεγονός ότι όταν ο άνθρωπος κινδυνεύει, όπως στην ασθένεια, στην ανεργία και ιδιαίτερα όταν ο θάνατος κρούει την δίκη του πόρτα, τότε ενθυμείται τον Θεό, ακόμα και αν ουσιαστικά δεν τον πιστεύει. Και ο Θεός του ελέους και των οικτίρμων, μολονότι τον ενθυμούνται στην απελπισία τους οι άνθρωποι, απαντά όταν διακρίνει ειλικρινή μετάνοια . (ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ)